

Manifest către studenții din întreaga lume

Grupul Internațional al Studenților Anarhiști

1890

Tovarăși,

Acum ceva vreme o idee a răsărit printre noi și a făcut deja o cale lungă: ideea că există ceva ce-i unește pe oamenii dincolo de frontierele statelor; iar acest ceva ar putea să fie cultul idealului, aspirația comună către libertate și justiție.

Legăturile de amiciție care din fericire s-au înfiripat între noi merită să fie tot mai apropiate și puternice, însă nu doar prin simple acte de curtoazie, ci prin schimbul neîncetat de idei și prin practica solidarității.

Tovarăși,

Orice s-ar spune, vremurile nu sunt propice pentru libertate; iar noi, studenții, nu putem să nu resimțim efectele luptelor de pe scena politică.

În timp ce în această țară [Franța] s-a încercat atragerea noastră în rivalitățile jalnice dintre o coterie aflată la putere și una care aspiră să pună mâna pe ea; în timp ce în Italia, un guvern așa-zis liberal face ca universitățile să fie invadate de „agenții de *ordine*”, într-o altă țară – a cărei tinerime am ajuns s-o stimăm și s-o admirăm pentru faptele sale eroice, în timp ce guvernele noastre îl admiră și adoră pe despotul care a făcut deja atâtea victime în rândurile acesteia –, în Rusia, sunt pedepsiți sute de studenți pentru vina de a fi fremătat de groază la auzul oribilelor masacre comise împotriva exilaților politici.

Suntem încredințați că dăm glas sentimentelor tinerimii universitare din întreaga lume proclamându-ne aici simpatia profundă pentru tinerii curajoși care luptă în Rusia și transmițându-le cele mai bune gânduri pentru triumful Cauzei căreia i-au închinat viețile lor.

Tovarăși,

Nu încapе îndoială că, în acest moment, aristocrația rusă reprezintă un anacronism; însă el nu este singurul în Europa. Dacă privim în jurul nostru, trebuie să recunoaștem că tot sistemul economic și politic actual reprezintă un uluitor anacronism. Împărțirea societății în clase, condiția salarială, care nu e decât o iobăgie abia mascată, sistemul reprezentativ, feudal ca atare prin natura și originile sale, toate sunt rămășițele unei epoci pe care am crezut-o demult apusă. Trăm într-o perioadă de tranziție, chiar dacă avem impresia că trăim în mijlocul unei civilizații aproape perfecte. Și resimțim cu toții efectele luptelor, crizelor, antagonismelor care azi sunt poate mai teribile, mai ascuțite, mai violente ca niciodată.

Trebuie, tovarăși, să ne facem partea. La vremea lor, părinții noștri au fost revoluționari. Acum, că și-au făcut un rost, își neagă principiile de odinioară. Acum nu mai au decât interese. Aceste interese constau – nu are folos să ascundem faptul – în oprimarea și exploatarea revoltătoare a celor mulți.

Nu doar că bogăția clasei dominante crește din mizeria poporului, ci ea e udată și hrănită în fiecare zi cu lacrimile și sângele plebei. Toate sofismele economiei politice n-au reușit să ascundă acest adevăr, ale cărui dovezi ne cad neîncetat sub ochi. Însă noi, tânăra generație, ale cărei mâini nu s-au înmuiat încă în sângele muncitorului și care visăm la dreptate și bunăstare pentru toată lumea, suntem chemați azi să alegem.

Fie, dând uitării interesele noastre personale și de clasă, să ne contopim în masa revoltaților, împotriva acestui sistem monstruos de înșelăciune și tiranie, la fel de monstruos ca oricare altul care i-a precedat. Fie să ne facem complicii tuturor infamiilor și injustițiilor de care se face zi de zi vinovată societatea actuală.

Noi înșine suntem victimele unei exploatări intelectuale cu mult mai grozavă decât exploatarea materială căreia îi este supus muncitorul. Acestuia nu i se cere decât forța musculară, câteodată sănătatea și viața. Nouă ni se cere inteligența și conștiința, doar pentru a ni se reproșa docilitatea și pentru a deplânge, în discursurile oficiale, corupția de care este atinsă generația actuală.

Școala este o cazarmă în care suntem dresați să ne supunem pasiv și orbește legilor și statului, în care inteligența ne este sufocată sub povara examenelor și programelor oficiale. Mâine, când ne vom fi eliberat de această corvoadă, vom avea inefabila consolare de a trece prin fața paturilor miilor de bolnavi pentru a constata numărul victimelor organizării sociale actuale. Vom deveni temniceri pentru miile de muncitori care lucrează pentru a-l îmbogăți pe un singur capitalist. Vom intra în cariere administrative

și astfel vom participa la jaful bunului public. Va părea că le vom comanda altora, în vreme ce nu vom fi, de fapt, decât unelte mizerabile în mâinile celor mai puternici decât noi. Ne vor fi date, fără îndoială, funcții mizerabile, care însă nu vor putea să ne procure o satisfacție egală cu cea resimțită de cel care, pentru a trăi în adevăr, a ales să trăiască în sărăcie.

În schimbul acestor jalnice avantaje ni se va cere să nu avem principii, nici sentimente pentru suferințele altuia; ni se va cere să renunțăm la independența noastră, să ne plecăm în fața superiorilor noștri, să ne supunem, așa cum trebuie și în prezent s-o facem, intrigilor, in justiției și tuturor lucrurilor care ne revoltă conștiința și ne rănesc demnitatea.

Nu putem avea, deci, ezitări. Cei care nu-și urmăresc decât propriul interes, cei care-și fac vise de putere, bogății și plăcere și care avansează, prin ignominie, spre prăpastie, să-și continue drumul. Noi ne despărțim de ei.

Ne dorim să luptăm, alături de Proletariat, în lupta emancipării, însă nu a unei clase sau a alteia, ci a neamului omenesc. Scopul nostru va fi tocmai de a împiedica ca Revoluția socială să degenereze în răzvrătire de clasă, ceea ce va însemna să ne poziționăm ca adversari hotărâți ai oricărei tiranii, vechi sau noi, fie ea a unui al treilea, al patrulea sau al cincilea Stat.

Rolul nostru este să subminăm fundamentele ordinii actuale, doborând prejudecățile care au cuprins masele. Și, pentru că o revoluție socială este oricum de neocolit în acest moment, s-o înfăptuim până la capăt, pentru ca, în calitate de revoluție violentă, să fie cel puțin ultima.

Tovarăși,

Este limpede că azi chestiunea socială se impune atenției oricărui spirit cultivat sau necultivat și tuturor oamenilor de suflet. Doar oamenii politici, miniștrii și, uneori, profesorii oficiali o privesc neîncredere și părtinire; căci în orice îmbunătățire a vieții muncitorilor ei văd o injurie la adresa privilegiilor de care se bucură, o amenințare la adresa intereselor lor. Sunt atât de obișnuiți să considere că societatea nu există decât pentru propriul folos, pentru propria satisfacție și preamărire, încât, la fel ca toate clasele dominante, la fel ca patricienii romani și stăpânii feudali, pretind că doar aceea societate este posibilă care le permite unor intriganți și escroci desăvârșiți să-i guverneze pe așa-ziii cetățeni liberi.

Noi, care suntem tineri, avem prea multă încredere în umanitate, în forțele și resursele ei pentru a putea să acceptăm că e condamnată să îndure pe vecie trista-i soartă actuală.

Studiul istorie ne-a învățat că e în firea claselor conducătoare și avute să se opună oricărui progres, până și celui mai justificat, că adevărul este mereu de partea celor persecutați și a răzvrătiților și că adevărul ajunge mereu să triumfe.

Vrem, așadar, să profităm de tinerețea noastră pentru a da uitării prejudecățile de clasă, pentru a ne răzvrăti împotriva tuturor intereselor aparente și de moment, în numele veritabilelor noastre interese și al intereselor celor care ne urmează. Vrem să ne uităm situația socială în care ne-am născut și să ne amintim doar să fim oameni și să avem o inimă care bate pentru suferințele aproapelui nostru.

Într-adevăr, la fel cum li se spunea muncitorilor, pare că ni se spune și nouă că nu trebuie să ne amestecăm în treburile politice, că trebuie să ne sfârșim înainte de toate educația. Știm însă ce înseamnă această educație. Știința care ni se administrează este aproape fără greș o adversară jurată a tuturor aspirațiilor nobile și umanitare. Este o unealtă a guvernării, iar cei care o predau sunt oameni interesați de păstrarea ordinii actuale, oricum ar fi. Nu avem încredere în această educație împotriva căreia simțim că rezistă toată ființa noastră.

E drept că suntem tineri. Însă nu ești niciodată prea tânăr pentru a face bine. Nu tot tineri au fost și numeroșii eroi ai revoluțiilor de la 1789, 1848 și 1871? N-au fost tineri eroii revoluției italiene, de la Emmanuele de Deo la Louis la Vista, morți pe eșafod sau pe baricade? Nu tineri sunt și martirii noii Rusii, care sfidează cea mai puternică autocrație și merg în întâmpinarea morții pentru a grăbi ceasul izbăvirii unui mare popor?

De altfel, vremurile nu ne permit să așteptăm. În toate țările lumii se anunță evenimente grave. Mulțimile devin tot mai puțin răbdătoare cu jugul pe care-l suportă, muncitorii se asociază, se înțeleg și se revoltă.

Nu mai trebuie, nu mai vrem, nici nu mai putem să rămânem simpli spectatori impasibili la lupta care se dă azi în jurul nostru. Acea barieră de prejudecăți care ne împiedică să comunicăm cu muncitorii, să-i recunoaștem drept frați, să-i înțelegem și să fim înțeleși de ei, să fraternizăm și să ne întrajutorăm, vrem s-o depășim, s-o distrugem. Ne dorim să îmbrățișăm cauza muncitorilor, care este și cauza noastră; căci ea este cauza libertății și a progresului.

Să ne amintim de vremurile când studentul liber purta din loc în loc flamura adevărului și a răzvrătirii și știa să înfrunte persecuțiile și chiar moartea. Să readucem la viață, dacă e posibil, acele vremuri. Iar dacă nu se poate, să știm măcar să luptăm alături de proletar, care nu se luptă doar pentru a se elibera pe sine din mizerie și servitute, ci și pentru a asigura umanității întregi un viitor de libertate și bunăstare.

Trăiască Revoluția Socială!

Trăiască Cauza Muncitorilor!

Trăiască Anarhia!

Grupul Internațional al Studenților Anarhiști

*

Notă: Tovarășii care ar dori să intre în legătură cu grupul, sunt rugați să se adreseze tovarășului Levezan, strada Censier, nr. 49, Paris.

Biblioteca Anarhistă

Grupul Internațional al Studenților Anarhiști
Manifest către studenții din întreaga lume
1890

Preluat la 13.01.2023 de la <https://pagini-libere.ro/>

ro.theanarchistlibrary.org